

LÁSZLÓFFY ALADÁR

Opus-hármas

1. A keret

*A kép, az átkozott kivágás,
az elnéző emlékezet,
a csaló ablak, mely csak mázsás
szorongások felé vezet,*

*ahol ha rád zuhan az éter,
végez veled, mint altató,
mert minden négyzetcentiméter
egyszerre fiktív és való,*

*ahol a lélek, mint a térkép
lenyűzva kiterítettik
s mint meztelen ideg, mint vérkép –
esők mossák, voltak verik...*

*Feszítsd a bőrünk képkeretre,
míg át nem süt rajtunk a fény
és minden sejtje szétveretve,
átszüremlik a költemény.*

2. A szenvedés

*Üvegtéglából katedrális:
időnek öltöző terek.
Saját téglád, nyúlj érte máris –
amennyit megtart egy keret.*

*Hogy mit kezdjünk a látomással
mely Bábel kínja óta tart,
s korántsem csak a nyelvek által
fokozza fel a zürzavart?*

*Az ébrenlét se bánik jobban:
szegény szavunk szívünkbe vés,
és jobb híján szavunkba dobban
szívünk után a feledés.*

*Üvegtéglánként adagolnak
időnek számító teret;
e neszesemmiért hajolnak
mindhalálig a mesterek.*

3. Opera omnia

*Eszmélet, melyet elveszítünk,
mint árvák szeretett anyát.
Eszmélet – hányszor megfeszítünk
érted hét mennyet, hét hazát.*

*A tudós tükörlabirintust,
a festő körképet keres,
Nagy Sándor: átlépni az Indust...
Szimbólumod az Everest.*

*S akkor gesztusba, gondolatba,
magunkba roskadón ülünk,
mint Rodin-rádió – leadva
a műsorunk – kimerülünk.*

*A csend, mi eljön nem véletlen –
s nem nagyon kívánt diadal.
Ezt is szabad már: eszméletlen,
mert virraszt helyettünk a dal.*